

Mike Bickle: El e din Kampala, din Uganda, în Africa, și înainte ca el să vă spună povestea pe care l-am rugat să vi-o spună – pentru că unii dintre voi nu veți ști ce se întâmpla în Uganda la vremea în care el a fost vizitat de Domnul... Domnul a venit la el. Chiar am avut șansa să fiu în Uganda la acea vreme și era o zonă de război acolo, era ca niște câmpuri de ucidere – o parte din ceea ce se întâmpla – devastare mai presus de tot ce vă puteți imagina. Iar el era cunoscut ca fiind unul dintre oamenii cei mai dedicați și abandonați lui Dumnezeu.

Dar Domnul i-a zis: „John, noi nu împărtășim chiar aceeași părere. Asta e ceea ce cred oamenii despre tine. Și te iubesc și văd sinceritatea ta, dar tu nu ești atât de mult în acord cu Mine precum crezi. Chiar dacă ești înconjurat din toate părțile de devastare și de situații disperate, există mai mult din ceea ce Eu vreau să îți spun ție și ce vreau să spun prin tine.” Apoi Domnul i-a vorbit în timpul acestei vizități și i-a spus: „Ziua Domnului este aproape. Sunt pe cale să zgudui națiunile în așa fel, încât până și cei care cred că Dumnezeu e pe cale să zguduie națiunile, nu înțeleg cu adevărat acest lucru.”

Vreau ca el să detalieze acest lucru, ca frica Domnului să vină peste noi. Noi credem asta, că urmează o mare trezire și o mare zguduire, dar felul în care Dumnezeu i-a spus lui acest lucru este mai puternic și mai urgent decât felul în care cred eu că înțelegem noi. Așa că vreau să accentueze și acest lucru. Tată, îți mulțumesc pentru slujitorul Tău, îți mulțumesc pentru felul în care, în dragostea Ta, i-ai devastat inima, pentru că l-ai iubit, prin cuvintele pe care i le-ai dat în cele două sau trei ocazii. Și îți cer, Tată, ca mila pe care i-ai dat-o lui John, să ne-o dai și nouă prin cuvintele lui. Îți cerem acea măsură deplină pe care i-ai dat-o lui. Fiindcă, Doamne, vrem ceva mai mult, vrem să mergem dincolo. Tu ne iubești și noi suntem sinceri. Vrem să-L cunoaștem mai mult pe Domnul. Așa că îți cerem, fiindcă ne iubești, nu ne menaja nici acum. În Numele lui Isus. Amin.

*

John Mulinde: Mulțumesc, pastore Mike. Salutări în Numele lui Isus. Eu provin din Africa. Îmi place să vă aud vocile. Aleluia! Amin. Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea aceasta, după cum a explicat pastorul Mike Bickle, nu a fost planificată. Dar a trebuit să spun: Dacă aceasta e dorința Lui, făcă-se voia Lui! Aș vrea să vă rog ca toți să avem un moment în care să vorbim cu El, Mântuitorul nostru personal. Voiam doar să vă spun să vă simțiți liberi să vă ridicați mâna și să o puneți în mâna lui Isus

Cristos. Închideți-vă ochii și vorbiți cu El și spuneți-I: „Te rog, Doamne, vorbește-mi într-un fel în care duhul meu să poată primi, într-un fel în care să pot absorbi și să aduc roade.” Vorbește cu El, gândindu-te că El e Păstorul tău, El e Prietenul tău. Haideți să spunem: „Doamne, sunt aici. Vreau să te întâlnești cu mine și să te întâlnești cu inima mea.”

Tată ceresc, vrem să-ți mulțumim. Știm că Tu lucrezi în fiecare dintre noi și vei aduce la îndeplinire. De aceea ne rugăm – deschide-ne inimile chiar acum. Doamne, îți cerem să te întâlnești cu noi chiar acolo unde suntem, întâlnește-te cu fiecare dintre noi unde se află fiecare, el sau ea, și ne rugăm ca darul revelației, darul înțelepciunii și al priceperii să vină peste fiecare dintre noi. Doamne, Cuvântul Tău să aducă viață și să curgă prin toată ființa noastră. Ne smerim în prezența Ta și spunem: Doamne, făcă-Se voia Ta! Cerem acest lucru în Numele lui Isus. Amin!

Voi începe prin a vă descrie puțin contextul. Eu vin din Uganda. Uganda se află în Africa, Africa de Est, între Kenya și Kongo. Kenya e la est, Kongo la vest, Sudan la nord, iar Tanzania la sud. Națiunea noastră a trecut prin multă agitație și dezordine în ultimii câțiva ani, cel puțin de la independență încoace. Am câștigat independența în 1962 și până în 1966, a avut loc o răsturnare rapidă a guvernului, ceea ce a condus la alte lucruri. Apoi a venit Idi Amin în 1971 și a fost unul dintre cei mai mari lideri dictatori și tirani din Africa. Apoi în 1979 am avut un alt lider, pe nume Milton Obote. El a condus în timpul unui război civil care se desfășura în țară. Idi Amin avea camere de tortură, îi lua pe toți cei care erau educați, bogați și renumiți și a încercat să ucidă pe toată lumea. Așa că cei care au supraviețuit, au trebuit să fugă din țară.

Dar când a venit Milton Obote a fost o insurecție, a fost o răscoală populară împotriva lui, așa că el a încercat ceea ce se numea o politică de „năpăstuire”, ceea ce însemna uciderea unei populații dintr-o anumită zonă, golirea acesteia și aducerea altor oameni care să o ocupe. Așa că a fost mult sânge, multă vărsare de sânge în țară. Oamenii erau mutați în lagăre în interiorul propriei lor țări. A fost multă durere și suferință. Eu am crescut sub acești doi lideri. Îmi amintesc când Idi Amin a venit la putere – încă îmi aduc aminte de acea zi – era în 1971, iar eu aveam doar 9 ani. Așa că de-a lungul acelor ani – opt ani de domnie ai lui – eu eram în perioada de adolescență. El a fost răsturnat de la putere în 1979, iar în 1980, a venit la putere Milton Obote și a început războiul civil care a continuat în următorii cinci ani. Așa că în toată perioada adolescenței mele, acesta a fost tipul de împrejurări în care creșteam.

Mai târziu, Milton Obote a fost răsturnat de la putere, iar apoi am avut un guvern care a început să aducă vindecare țării. Și în acel timp, tocmai intrasem în slujire. Slujeam ca evanghelist într-o lucrare și am fost desemnat să plec într-o zonă numită Luwero Triangle. Era o combinație de trei mari districte unde se desfășurase războiul. Și în acea perioadă, în timp ce slujeam, erau schelete, cranii și oase, oase de om peste tot. În unele locuri erau îngrămădite pe marginea drumului ca pentru o expoziție, iar în alte locuri, când intrai în junglă sau printre tufișuri, te împiedicai pur și simplu de oase, oase și oase.

Locul pe care l-am folosit ca biserică era un cămin cultural neterminat și pentru a-l folosi trebuia să cărăm în jur de 80 de cranii, cranii de om, să le mutăm și să le punem într-o cameră, iar oasele le-am pus într-o altă cameră, ca să putem să evacuăm sala. Iar apoi am folosit locul ca biserică. Acesta a fost genul de context în care slujeam noi.

Dar aș dori să vă descriu puțin contextul dinainte de vizitarea Domnului. În 1987, când mi-am dedicat viața slujirii, am renunțat la slujba mea pentru a intra în slujire cu normă întreagă și simțeam adânc în inima mea că Domnul mă cheamă să predic Evanghelia. Aveam oarecum sentimentul că trebuie să merg la națiuni și să predic Cuvântul lui Dumnezeu națiunilor.

Dar în timp ce eram încă angajat – lucram într-o companie de import-export – Domnul a început să-mi vorbească și să-mi spună: „Vreau să trăiești și să umbli prin credință. Aș vrea să nu te încrezi în nimic și să nu depinzi de nimic, nici măcar de propria ta putere, de propria ta înțelepciune sau de propria ta pricepere. Vreau să-Mi dai totul Mie și să trăiești prin credință.” Însă felul în care înțelegeam ce înseamnă să trăiești prin credință era foarte îngust.

Eu credeam ca El vrea să renunț la jobul meu și că El va avea grijă de mine financiar, ceea ce am și făcut. Am plecat și mi-am dat demisia. Lucram în postul de director executiv al companiei. Am renunțat la job și m-am lansat în lucrarea de păstorire. Dar El continua să-mi spună: „Vreau să trăiești prin credință, ceea ce înseamnă că trebuie să-Mi dai Mie totul și să iei tot ce îți dau Eu.” Dar eu nu cunoșteam conceptul credinței. Voi reveni la aceasta mai târziu.

Eu păstoream această biserică – era o biserică nouă pe care tocmai o începusem și am rămas acolo ca păstor în jur de opt luni. Îi iubeam pe oamenii de acolo. Era o adunare mică de aproximativ patruzeci de oameni. Trebuia să facem rost de o nouă fâșie de teren, să găsim piloni și să facem

un adăpost și făceam totul împreună cu ei. Mi-a plăcut foarte mult. Deveneam atât de atașat de fiecare dintre ei. Și într-o noapte, în timp ce dormeam, am avut un vis. Iar acest vis a revenit pentru a doua oară și pentru a treia oară. Iar în acel vis, cineva îmi spunea: „Trebuie să te întorci.” Era în afara orașului nostru, Kampala. Iar el a spus: „Trebuie să te întorci în Kampala, fiindcă Domnul va lucra pentru tine.” Iar prima dată când am avut acel vis, m-am trezit și am simțit că acesta nu poate fi Dumnezeu. El mă adusese aici.

Tocmai începusem această lucrare și credeam că voi dezvolta această lucrare, iar biserica va crește. Luasem un angajament și trebuia să fiu aici. Dar visul a venit din nou a doua oară, iar apoi a treia oară. Era o noapte de sâmbătă. Așa că duminică dimineața am mers la biserică și un frate din biserica de unde am fost trimis în acel loc, vine în vizită. Și se roagă cu noi, luăm prânzul cu el, iar el spune: „John, am avut un vis. Și l-am spus unui păstor, iar el mi-a zis să vin și să ți-l spun ție. Dar te rog, nu mă înțelege greșit. Nu e dorința mea, doar vreau să-ți spun ce am primit.” I-am zis: „Spune-mi.”

El a zis: „Am avut un vis și cineva îmi spunea: <Du-te la Gayaza unde se află John și preia lucrarea pe care o face el, fiindcă îl vreau pe el înapoi aici.> Te rog, nu mă înțelege greșit. E doar...” Eu am spus: „Știu, înțeleg ce spui. Am avut și eu un vis asemănător.”

I-am spus despre visul meu, iar apoi am mers împreună în Kampala și i-am spus și păstorului nostru și am zis: „Pastore, dă-ne trei luni, ca să-i pregătim pe oameni și să predăm ștafeta.” Ceea ce a și făcut. Dar când am mers înapoi la Kampala, Domnul mi-a vorbit din nou într-un vis și a spus: „Când mergi la Kampala, nu deveni ocupat. Vreau să petreci timp în Cuvânt, citind Biblia, în rugăciune și în închinare. Asta e tot ce vreau să faci. Nici măcar să nu înveți, să nu predici și să nu te devii ocupat cu alte lucruri.” Am spus: „Bine, Doamne.” I-am spus pastorului. Și de multe ori a acceptat, dar de multe ori uita și îmi spunea: „John, mergem împreună să facem evanghelizare.” Iar eu îi spuneam: „Pastore, adu-ți aminte, Domnul a spus asta.” Și el zicea: „Ok, atunci poți să rămâi și să conduci serviciile în timp ce noi suntem plecați.” Și eu ziceam: „Dar Domnul mi-a spus nici măcar să nu predic.”

Uneori aveam neînțelegeri precum acestea. Dar el era un om bun. Este un om bun. Așa că „m-a închiriat” pe timpul turneelor.

Și Domnul mi-a zis: „Voi aduce oameni în jurul tău. Ia-i, iubește-i și dă-le tot ce urmează să te învâț. Fiindcă te pregătesc pentru o mare lucrare pe care o am pentru tine.”

Nu știam la acea vreme ce fel de lucrare urma să fie aceasta. Credeam că avea să fie o sarcină, să merg, să fac, să duc la bun-sfârșit și să vin înapoi. Nu mă gândeam că mă pregătea pentru lucrarea la care mă chema. A adus în jurul meu opt oameni și am început să ne rugăm. Nu făceam nimic altceva, decât ne trezeam dimineța, ne rugam cam două ore, apoi stăteam în Cuvântul lui Dumnezeu, apoi mergeam, luam o pauză de cam două ore, veneam înapoi, stăteam în Cuvântul lui Dumnezeu, petreceam cam trei ore în închinare. Și asta era ziua noastră. Așa făceam de dimineța până seara, până târziu în noapte sau până la miezul nopții și apoi mergeam la culcare. Am făcut asta timp de două luni. Într-o zi, a venit o doamnă la pastorul meu. Ea provenea dintr-un sat din această zonă sfâșiată de război. Și i-a spus pastorului meu: „Am avut o biserică plantată acum un an în zona mea. Trei sute de oameni au fost mântuiți și au devenit parte a bisericii. Dar acum, toți s-au întors în lume și s-au lepădat de credință. Mai este doar pastorul, soția lui și un membru. Trei oameni. Poți să vii și să ne ajuți să plantăm din nou, să restaurăm biserica?”

Și pastorul m-a chemat și mi-a zis: „John, vrei să mergi cu ea și să afli mai exact ce se întâmplă la fața locului?”

Iar eu i-am spus: „Dar pastore, Domnul mi-a spus...”

Iar el a spus: „Ok, ok, ok, o să găsec pe altcineva care să meargă.”

Dar când am mers la echipa mea, în timp ce mă rugam, Duhul lui Dumnezeu mi-a spus: „Pentru asta te-am pregătit până acum. Vreau să mergi înapoi la pastor și să-i spui că tu vei merge.”

Așa că m-am dus înapoi. Nu știam despre ce era vorba. El m-a trimis. Am plecat în acel loc, am ajuns acolo. Era un sat ca oricare altul. Nimic anormal, nimic extraordinar. Însă ce m-a intrigat era faptul acesta: cum poate o biserică să fie începută cu trei sute de oameni și după un an să mai aibă trei oameni rămași?

Iar acești oameni nu emigraseră în altă parte. Ei se aflau tot în acea zonă, doar că se întorseseră în lume. Erau peste tot. Îi puteai găsi în sat. Așa că am mers de jur împrejurul satului. Iar noaptea m-am rugat pe genunchi și am spus: „Doamne, care e lucrul responsabil pentru căderea acestei

biserici? Nu are rost să începem o altă biserică, dacă problema nu a fost rezolvată. Ce a determinat această biserică să cadă?”

M-am rugat și după aceea am dormit – dormeam în aceeași cameră cu pastorul. Noaptea am avut o viziune. Și nu voi intra în detaliile acelei viziuni. Dar Domnul mi-a arătat biserica, unde se afla și erau oameni care laudau pe Domnul, se închinau și se simțeau foarte bine. Apoi am văzut puterile întunericului ridicându-se dintr-o pădure mare, începând să se învâртеască ca un vârtej și apoi a venit și a lovit biserica. Și am văzut trupurile oamenilor tăiate, zburând în toate direcțiile. Și Duhul lui Dumnezeu mi-a spus: „Puterea, căpetenia care domnește în această zonă este responsabilă pentru ce ai văzut că s-a întâmplat cu biserica.”

Biserica nu avea nicio înțelegere asupra puterilor spirituale cu care se lupta. Și nici nu erau înrădăcinați în Cuvânt. Aveau o laudă și închinare minunate, dar nu aveau rădăcinile în Cuvânt și nu au putut sta împotriva puterilor întunericului. Iar Domnul mi-a spus: „Am văzut pe mulți din oamenii Mei lucrând fără rod pe câmp, fiindcă nu se ridică pentru a folosi autoritatea pe care o au pentru a birui puterile întunericului pe teritoriul lor. Eu te-am adus aici. Te voi învăța cum să câștigi teritorii deschise, cum să rupi dominația întunericului, pentru ca Împărăția să poată prospera în regiune. Dar trebuie să te smerești și să înveți pas cu pas.”

M-am trezit și le-am spus prietenilor mei și am început să ne rugăm chiar mai adânc, mai mult, mai concentrat. Dumnezeu a început să ne deschidă ochii, am început să vedem lucruri din domeniul spiritual, am început să vedem puterile întunericului și pe măsură ce aveam de-a face cu ele, am văzut oameni primind vindecare, primind eliberare. L-am văzut marele preot al întunericului care controla puterile întunericului în acea zonă. Domnul ni l-a arătat și am început să-l punem pe altar înaintea Domnului în rugăciune și în aproximativ o săptămână și-a predat viața Domnului Isus. Domnul să fie laudat!

Iar el s-a deschis ca o cutie a Pandorei, fiindcă el controla atât de multă putere spirituală în regiune. Așa că, atunci când s-a întors la Domnul, a rupt puterea multor vrăjitori și vrăjitoare! Unii dintre ei au trebuit să emigreze și să plece, alții și-au predat viața Domnului Isus Cristos. Și întreg locul a fost deschis, o nouă biserică a fost plantată și a început cu mai mult de 200 de oameni.

Apoi Domnul ne-a trimis în următorul oraș, unde, din nou, am avut o mulțime de experiențe. Nu voi intra în detalii. S-a tras cu arma în noi de la

distanță scurtă și Domnul ne-a protejat. Cineva a tras în noi de la mai puțin de 10 metri. Doar între 8-10 metri. A doua zi am fost arestați și duși la poliție și au spus: „Aveți arme”. Și Domnul ne avertizase că urma să fim arestați, așa că eram pregătiți pentru asta. Ne-au închis, am predicat prizonierilor, și-au predat viața Domnului Isus Cristos. Apoi am ieșit și a venit armata să investigheze și au descoperit gloanțele. Și au spus: „Nu, acesta nu e un glonț tras dinăuntrul casei, a fost tras în casă.” Așa că ne-au eliberat, am predicat Evanghelia, am plantat biserica, iar apoi ne-am mutat în următorul oraș. Trebuia să plantăm trei biserici.

Acum, următorul oraș a fost locul în care lucrurile au început să se miște. Era stilul nostru de a ne face tema dinainte: să ne rugăm mult, să trasăm harta spirituală, să ne confruntăm cu puterile întunericului. Apoi pregăteam cruciada. Și pastorul nostru venea apoi și făcea cruciada împreună cu noi și planta biserica.

După cum spuneam, din cauza acestor noi lecții, prin care Domnul ne învăța să ne confruntăm cu puterile care dețineau teritoriile în captivitate, pe măsură ce ne confruntam cu ele, am văzut teritoriile deschise, captivii puși în libertate, am văzut oameni eliberați și vindecați, chiar și fără ca noi să ne rugăm pentru ei. Domnul îi vizita pe oameni acasă la ei noaptea, erau vindecați și veneau dimineața și spuneau: „Vreau să-mi predau viața Domnului.” Și vedeam atât de multe lucruri de genul acesta. Și eram foarte entuziasmat.

Oamenii veneau și spuneau: „Știi, am mers la cutare păstor, am mers la cutare cruciadă, am mers și nu am fost vindecat. Dar imediat cum ați venit voi, am fost vindecat.” Ne simțeam așa de bine. Apoi am mers într-un nou loc și ne pregăteam pentru cruciadă. Și am primit o viziune care ne arăta puterile întunericului cu care ne confruntam. Aceasta era una dintre cele mai grave regiuni, fiindcă aici a trebuit să mutăm craniile și scheletele. Auzeam voci vorbind în timpul nopții sau chiar și în sala unde țineam întâlnirile... voci ciudate. Și a trebuit să intrăm în război spiritual, să legăm și să continuăm întâlnirile. Și lucrurile decurgeau minunat. Și apoi am început să... De fiecare dată când ne puneam să ne rugăm, era câte o persoană care spunea: „Am primit acest verset, am primit această viziune. Am primit cuvântul acesta. Am primit asta.” Și de fiecare dată toate acestea ne vorbeau să ne pocăim și să umblăm drept cu Domnul, să renunțăm la ipocrizia noastră, să renunțăm la lipsa noastră de sinceritate. Și eu eram tulburam.

Am spus: „Trebuie să fie cineva aici care nu umblă drept, fiindcă Dumnezeu umblă cu noi minunat, merge mai departe și totuși, ne tot aduce acest cuvânt.” Așa că i-am pus pe toți să se așeze – aveam în acea vreme cam 12 oameni – și le-am spus: „Vă rog, fiecare dintre voi să vă cercetați.” Asta a durat cam o săptămână.

Apoi, într-o zi – era o zi de luni – eram plecat în vizită la câțiva noi credincioși. Când m-am întors, una dintre surori m-a sunat și mi-a zis: „John, mă rugam și am avut o viziune. M-am văzut pe mine umblând pe o cărare lungă, dreaptă. Și eram așa de obosită, că voiam să mă întorc înapoi.

Apoi am văzut pe cineva îmbrăcat într-o haină albă, strălucitoare. Și el a zis: <Ai curaj! Ești pe calea cea bună. Continuă să mergi și vei ajunge unde trebuie să ajungi. Dar dă-mi voie să te rog să te duci înapoi unde l-ai lăsat pe John și să-i dai scrisoarea asta.>” Și i-a dat un plic. Și în viziunea ei, l-a întors și s-a uitat la plic, cum te-ai uita la un nume pe plic. Și în loc de nume erau un verset. Și apoi viziunea s-a sfârșit. A venit și mi-a adus mesajul acesta. Și versetul era din Ieremia, capitolul 7. Aș vrea să-l citim împreună. Ieremia versetul 2 până la 11. Îl voi citi încet și sper să mă urmăriți. Spune:

*„Stai la poarta Casei DOMNULUI și vestește acolo următorul mesaj:
«Ascultați Cuvântul DOMNULUI toți locuitorii lui Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați DOMNULUI. Așa vorbește DOMNUL Oștirilor, Dumnezeu lui Israel: ‘Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în acest loc. Nu vă încredeți în cuvinte înșelătoare, spunând: ‘Acesta este Templul DOMNULUI, Templul DOMNULUI, Templul DOMNULUI!’ Numai dacă vă îndreptați căile și faptele și dacă vă veți face dreptate unul altuia, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai atunci vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o strămoșilor voștri din veșnicie în veșnicie. Totuși voi vă încredeți în cuvinte înșelătoare care nu vă aduc nici un câștig.*

Furați și ucideți, comiteți adulter și jurați strâmb, ardeți tămâie lui Baal și mergeți după alți dumnezei, pe care nu-i cunoașteți, iar apoi veniți și stați înaintea Mea, în Casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu și ziceți: ‘Suntem izbăviți.’ Dar izbăviți pentru a săvârși iarăși aceste urâciuni? A devenit Casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari în ochii voștri? Eu Însumi am văzut lucrul acesta, zice DOMNUL.”

Acuma una este să găsești un pasaj biblic bun și să-l citești și alta e când Domnul îți trimite cuvântul Lui. Am simțit convingerea Duhului foarte intens. Dar spuneam: „Ce am făcut diferit?” Nu am putut găsi niciun lucru pe care-l făcusem în viața mea sau îl permisesem în viața mea care să fie diferit sau contradictoriu cu viața mea normală. Și eram convins că în viața mea normală eu umblam drept cu Domnul. Așa că am chemat echipa și am spus: „Chiar trebuie neapărat să ne ocupăm de lucrul acesta azi. Trebuie să ne cercetăm inimile. Trebuie să ne deschidem și dacă e posibil, să mărturisim unii altora, fiindcă Domnul ne vorbește în mod categoric.”

Acum, nu puteam pune lucrările semnelor și minunilor pe care Domnul le făcea prin mâinile noastre și viziunile și revelațiile pe care ni le dădea în concordanță cu genul acesta de cuvânt și mesaj care ne cerea constant să ne pocăim și să ne întoarcem la El. Oarecum nu vedeam cum se leagă. Așa că am folosit un limbaj mai dur decât de obicei și am încercat să clarific lucrurile: „Chiar nu mai putem continua așa, trebuie să reveniți la realitate.” Așa că toată lumea tremura.

Am mers la culcare în noaptea aceea. Obişnuiam să mă trezesc în jurul orei 4 dimineața să mă rog. M-am trezit, am încercat să mă rog și nu am putut să mă rog. Inima mea părea închisă. Era rece, tare și închisă. Nu am putut să scot rugăciunea din inima mea, indiferent cât de mult am încercat. Chiar și stunci când persistam, simțeam că ușa este închisă înaintea mea. Simțeam că există o ușă închisă înaintea mea și nu puteam intra în prezența Domnului. Am încercat să mă închin: nu a funcționat. La ora 5 toată lumea s-a trezit și ne-am adunat împreună. Ei au intrat în închinare, închinare adâncă și intensă. Și eu stăteam acolo rece – nu puteam să mă închin. Nici măcar nu puteam găsi bucurie. Și am fost așa pentru următoarele două ore. Ei nu păreau să aibă vreo problemă. Dar eu aveam o problemă. Când s-a terminat, mă gândeam: „Oare Dumnezeu mă dă afară din prezența Lui? Ce înseamnă asta?”

Am sunat-o pe sora care îmi adusese pasajul biblic și i-am spus: „Uite, de când mi-ai adus pasajul, nu am mai avut pace și acum nu mă pot ruga. Poți să-mi explici mai mult despre cum ai primit pasajul acela?” Dar nu avea nimic mai mult de explicat. Așa că i-am lăsat pe ei să pregătească micul dejun. Am plecat și am încercat să mă plimb și să mă rog, am încercat totul. M-am întors și nu am primit nimic. Așa că am luat micul-dejun și apoi trebuia să mergem să predicăm Evanghelia din casă în casă.

Le-am spus: „Mergeți voi, eu voi rămâne.” În mod normal, eu conduceam echipa, dar am rămas în urmă. Și am spus: „Mergeți voi. Astăzi eu voi fi cel care rămâne în urmă să mă rog.” Așa că am rămas, chipurile ca să mă rog, deși nu mă puteam ruga. Așa că, după ce au plecat, mi-am luat Bibliile – patru-cinci Biblii diferite - și dicționarul de termeni și am stat pe veranda unei case care era foarte aproape de a noastră. Și am stat acolo și am început să spun: „Doamne, sunt flămând după Tine. Te rog, lasă-Mă să mă conectez cu Tine. Primește-mă la Tine. De ce mă lepezi? Care e problema? Am făcut ceva greșit? Nu mă pot gândi la nimic. Nu înțeleg ce s-a întâmplat greșit. Te rog.”

Și Îl imploram așa, apoi deodată, s-a întâmplat ceva. Ceva a venit peste mine și întreg corpul meu a început să se înfioare. Am simțit ca și cum cineva a venit și a stat la stânga mea. Îi puteam simți hainele atingându-se de mine. Dar nu era nimeni. Apoi o constrângere puternică a venit peste inima mea de a-mi deschide Biblia. Era ceva de genul: „Repede! Trebuie să-ți deschizi Biblia acum la cartea Romani, capitolul 1.”

Și vreau să vă împărtășesc cât de clar pot. Dar nu pot descrie, pentru că era ca și cum cineva era acolo și spunea: „Vrei să poți înțelege? Deschide-ți Biblia. Fă-o acum!” Și mi-am deschis Biblia la Romani capitolul 1, versetul 18, unde spune:

„Căci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei lipse de evlavie și împotriva oricărei nedreptăți a oamenilor, care înăbușă adevărul în nedreptate. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci Dumnezeu le-a arătat. De la crearea lumii, însușirile Lui invizibile – puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui – au fost percepute clar, fiind înțelese din ceea ce a fost creat, pentru ca ei să fie fără scuză, fiindcă, deși L-au cunoscut pe Dumnezeu, ei nu L-au slăvit ca Dumnezeu și nici nu I-au mulțumit, și astfel gândirea lor a devenit fără folos, iar mintea lor nesăbuită s-a întunecat. Pretinzând că sunt înțelepți, au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o imagine făcută după asemănarea omului muritor, a păsărilor, a ptrupedelor și a animalelor care se târăsc.”

Acuma eu eram complet confuz și ziceam: „Doamne, mie îmi spui toate astea? Sau îmi dai un mesaj de predicat? Ce e asta?” Am simțit ca era ceva foarte serios în legătură cu aceste lucruri și Dumnezeu încerca serios să comunice aceste lucruri, dar cui încerca să i le comunice? „Încerci să mi le spui mie sau îmi dai ceva ce trebuie să dau mai departe sau să predic?”

Mai întâi, permiteți-mi să vă spun că în vremea aceea începusem această biserică, dar oamenii din sat erau foarte, foarte blasfemiatori. Predicam constant Evanghelia. Mergeam în fiecare zi la ei, dar ei ne insultau, luau numele lui Dumnezeu și îl foloseau împreună cu cuvinte inutile. Mergeam în aer deschis, la întâlniri unde luam cu noi o tobă și cântam. Și oamenii se adunau în jurul nostru ca pentru a asculta. Dar aruncau insulte împotriva Numelui Domnului și ne ridiculizau. Așa că era foarte greu să ieșim afară, dar mergeam prin credință și spuneam: „Doamne, noi mergem.” Omenește vorbind, am fi ales să rămânem acasă. Așa că atunci când a venit acest cuvânt, mă gândeam: „Ok, Doamne, îmi dai un cuvânt pe care să i-l spun lor? Ce încerci să faci?” Dar adânc înlăuntrul meu, conștiința îmi spunea: „Cuvântul e pentru tine. Pentru tine, personal.”

Dar am spus: „Doamne, dacă mie îmi vorbești, fă-mă să înțeleg. Clarifică-mi.” Și din nou a venit acel val peste mine și am știut: „Deschide-ți Biblia, capitolul 1, versetul 28 până la 32.” Și pasajul spune așa:

“Și fiindcă n-au încuviințat să-L aibă pe Dumnezeu în cunoașterea lor, Dumnezeu i-a lăsat pradă minții lor corupte, ca să facă lucruri ce nu se cuvin. Sunt plini de orice fel de nedreptate, de nelegiuire, de lăcomie, de răutate; sunt plini de invidie, ucidere, ceartă, înșelătorie, sunt dușmănoși, șoptitori, bârfitori, Îl urăsc pe Dumnezeu, sunt obraznici, aroganți, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, necugetați, nu-și țin promisiunile, sunt fără afecțiune, nemiloși. Și, deși cunosc hotărârea lui Dumnezeu, potrivit căreia cei ce înfăptuiesc astfel de lucruri sunt vrednici de moarte, ei nu numai că le fac, ci îi și încuviințează pe cei ce le înfăptuiesc.”

Acuma, uitați ce mi s-a întâmplat. Mă uitam pe lista aceea și nu puteam spune că niciunul din acele lucruri nu exista în viața mea. Puteam identifica câteva lucruri: „Ok, știu că asta, asta, asta este viața mea.” Dar apoi spuneam: „Dar în fiecare zi, înainte să merg la culcare, mă pun pe genunchi și mărturisesc aceste păcate. Le mărturisesc și îți cer să mă ierți. Nu pot crede că tu ești un Dumnezeu care m-ar muștra pentru așa ceva, pentru că Tu spui că dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios ca să ne ierte.”

Acum menționez aceste lucruri dar aș vrea să faceți legătura cu alte lucruri pe care le-am menționat mai înainte, când El mi-a spus: „Vreau să trăiești prin credință.” Și voi face această legătură din nou, mai târziu. Dar spuneam: „Doamne, dacă Tu chiar îmi spui mie toate astea, te rog, fii specific. Ce am făcut anormal? Ce am făcut? Poate că nici nu mi-am dat

seama.” Puteam simți mânia Domnului. Puteam simți nemulțumirea Domnului. Toată ființa îmi tremura. Dar nu știam pentru ce să mă pocăiesc. Așa că pe când încercam să mă lămuresc, a venit din nou acel val peste mine și mi-a venit în minte un alt pasaj: Romani, capitolul 2, versetul 1 până la 5, care spune:

„De aceea, tu, omule, care-i judeci pe alții, n-ai nici o scuză, căci prin faptul că-l judeci pe altul te condamni pe tine însuți, pentru că tu, care-l judeci, înfăptuiești aceleași lucruri! Știm că judecata lui Dumnezeu față de cei ce înfăptuiesc astfel de lucruri este bazată pe adevăr. Și crezi tu, omule, care-i judeci pe cei ce înfăptuiesc astfel de lucruri, dar pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau disprețuiești bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări și nu-ți dai seama că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, din cauza încăpățânării tale și a inimii tale care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie în ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu care „va răsplăti fiecăruia după faptele lui””.

Trebuie să vă mărturisesc că în acel moment întreaga mea ființă a fost cuprinsă de frică. Am simțit că: „Doamne, oricare ar fi lucrul care nu e în regulă, e grav. Dar nici nu știu ce e. Știu că ești foarte, foarte nemulțumit de mine, dar nu înțeleg.” Am citit mai departe, de la versetul 6:

“Care „va răsplăti fiecăruia după faptele lui: celor ce, prin perseverența în fapte bune, urmăresc glorie, onoare și nemurire, le va da viață veșnică; dar celor ce, din ambiție egoistă, resping adevărul și ascultă de nedreptate, le va da urgie și mânie. Va fi necaz și strâmtorare peste orice suflet omenesc care săvârșește răul, – întâi peste iudeu și apoi peste grec –, dar va fi glorie, onoare și pace peste oricine înfăptuiește binele, – întâi peste iudeu și apoi peste grec –, căci înaintea lui Dumnezeu nu este părtinire.”

Stăteam acolo și mă gândeam: „Doamne, nu știu ce să fac acum. Nu știu cum să mă rog. Nu înțeleg ce am făcut. Știu că ceva nu-i în regulă, dar nu știu ce anume.” Și am stat acolo, gândindu-mă: „Mi-aș dori să-mi spui ceva. Mi-aș dori să-mi explici mai clar.” Și în timp ce spuneam asta, acel val a venit peste mine din nou și spunea: Romani capitolul 2, versetul 17 până la 24, care spune:

“Dar dacă tu, care te numești iudeu și îți pui încrederea în Lege, care te lauzi cu Dumnezeu, cunoști voia Lui și îți dai seama de ceea ce este bine pentru că ești instruit în Lege, care ești convins că ești călăuză pentru orbi, lumină pentru cei din întuneric, sfătuitor al celor fără minte, învățător al celor neștiutori, pentru că tu ai în Lege trăsăturile esențiale ale cunoștinței și adevărului, tu deci care înveți pe altul, pe tine însuți nu te

înveți? Tu, care predici să nu furi, furi? Tu, care interzici adulterul, comiți adulter? Ție, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele? Tu, care te lauzi cu Legea, Îl dezonozezi pe Dumnezeu prin neascultarea de Lege? Căci, așa cum este scris: „Numele lui Dumnezeu este blasfemiât printre neamuri din cauza voastră.”

Acum, sunt sigur că nu puteți face legătura cu inima mea, ce s-a întâmplat înăuntrul meu când am citit ultima propoziție. V-am spus că oamenii erau blasfemiatori, spuneau lucruri de care te înfiorai, împotriva numelui Domnului. Dar când am citit asta: „Tu, care predici altora, nu poți să-ți predici ție? Tu, care înveți pe alții, nu te poți învăța pe tine însuși? Tu, care spui altora să nu fure, furi? Nu fă asta, și tu o faci?” Și ultimul vers: „Numele lui Dumnezeu este blasfemiât din cauza voastră.” Și a fost ceva atât de personal, a fost ceva de genul: „Tot ceea ce vezi acolo, tot ceea ce fac ei, ce spun ei împotriva Numelui Domnului este din cauza ta! E din cauza felului în care tu trăiești. E din cauza felului în care umbli, și nu doar asta, ci este scris despre tine.”

Simțeam că vreau să zbier din toată ființa. Și îmi venea să plec și să închid Biblia. Și am spus: „Doamne, nu știu ce să fac.” Dar în acel moment, s-a întors echipa de la evanghelizare. Și am sunat-o pe sora care a stârnit toată această situație. I-am spus: „Vino cu mine.” Ea a venit și am coborât pe plantația de banane. I-am spus: „Ajută-mă. De dimineață nu mă mai pot ruga. Când încerc să-L întreb pe Domnul, asta e ceea ce... Adică, El îmi arată că e foarte nemulțumit de Mine. Nici măcar nu știu cum să mă pocăiesc. Nu știu cum să aduc pocăința. Poți să mă ajuți? Vino și roagă-te cu mine.”

Ea a spus: „Ok, dar ce ai făcut? Ce a merg greșit?” I-am spus: „Nu știu.” Ea a spus: „Dar cum putem să ne pocăim de ceva ce nu știi?” Eu am spus: „Dar Dumnezeu e foarte nemulțumit de mine.” Apoi a spus: „Spune-mi, cum știi că e nemulțumit? Cum ai aflat? Ce anume s-a întâmplat?” Așa că a trebuit să-i povestesc totul, exact așa cum mi s-a întâmplat. Și în timp ce îi vorbeam ei, am văzut frică venind peste fața ei. Ochii i s-au mărit și tremura. Și pe măsură ce povesteam și am ajuns la ultima propoziție, a țipat și a început să strige către Dumnezeu: „Ai milă de mine, ai milă de mine! Sunt o păcătoasă! Ai milă!” Nu se ruga pentru mine, se ruga pentru ea.

Mai târziu mi-a spus: „Am crezut că încerci să-mi spui mie ceva, dar pe o cale ocolită. Tot ce spuneai îmi străpungea inima. Și mă gândeam că nu puteai să-mi vorbești direct. Așa că m-am gândit că ai încercat să o faci pe ocolite.” Ceea ce nu era adevărat, într-un fel. Dar când a țipat așa, ceva a

cedat în inima mea și deodată am simțit că mă puteam ruga. Așa că am intrat în rugăciune și am plâns și m-am pocăit de toate lucrurile care îmi veneau în minte. Am spus: „Doamne, mă pocăiesc de asta, mă pocăiesc de asta.” Și cred că a durat cam o oră. Și apoi am început să simt ceva: Biblia spune că El e drept. Când ne mărturisim păcatele, El e drept ca să ne ierte. Și am început să mulțumesc lui Dumnezeu: „Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc! Mulțumesc!”

Dar nu simțeam pace. Și nu simțeam nimic ridicându-se de peste mine. Nu simțeam că am rezolvat o problemă. Acum dați-mi voie să vă spun ceva. Încercam să mă ocup de o faptă. Iar El încerca să se ocupe de căile mele. El nu se referea la ceva ce am făcut, ci se referea la felul în care umblam. Iar eu credeam că umblarea mea era ok. Așa că El nu încerca să-mi spună: „Ai făcut asta, pocăiește-te de asta.”

Să vă dau un exemplu. Saul și David – amândoi aveau același trecut: erau îngrijitori de animale. Amândoi erau chemați să fie împărați și profeți. Amândoi au fost unși de același profet, Samuel. Amândoi au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Amândoi și-au mărturisit păcatul. David a fost iertat. Saul a fost respins. Care a fost diferența dintre acești doi bărbați? Dacă te uiți la viața lui Saul, prima dată când Domnul i-a spus prin prooroc: „Pregătește o jertfă. Voi veni mâine să aduc jertfa”, proorocul a amânat puțin, dar din cauza că oamenii se împrăștiau, de dragul oamenilor, Saul și-a îmbărbătat inima și a adus jertfa, deși nu trebuia să facă asta. Și imediat după ce a terminat, a sosit proorocul Samuel. Și i-a spus: „Ce ai făcut? Domnul ar fi întărit împărăția pentru urmașii tăi, dar acum... i-o dă unui al om.” Care a fost problema lui? „Oamenii... se împrăștiau și începeau să mă părăsească. Așa că m-am îmbărbătat și am adus jertfa.” Oamenii. Următoarea dată când Domnul îl trimite într-o misiune e ca să-i ucidă pe amaleciți. Și a mers în misiune. Nu a fost neascultător. Apoi s-a întors. Dar Domnul i-a spus lui Samuel: „Îmi pare rău că l-am trimis. Îmi pare rău și pentru faptul că l-am făcut împărat. Uite ce a făcut!” Când Samuel vine la Saul, Saul spune: „Am făcut ce mi-a spus Domnul.”

Dar Samuel spune: „Dar ce e cu mugetul vitelor și behăitul oilor pe care îl aud?” El zice: „Oh, oamenii... oamenii au vrut să le aducă aici, așa că le-am dat voie.” Samuel zice: „Sunt jertfele mai bune decât ascultarea?” Pentru că aveau de gând să aducă jertfe lui Dumnezeu. Sunt jertfele mai bune decât ascultarea? Ulterior, Saul spune: „Nu i-am dat lui Dumnezeu ce i se cuvenea. Mi-a fost teamă de oameni.” De oameni. Vă dați seama că

Saul și-a trăit viața înaintea oamenilor? Făcea lucruri din cauza oamenilor. Și a mărturisit și a spus: „Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Am greșit. Te rog, vino cu mine acum ca să mă închin Domnului.” Și Samuel a spus: „Nu voi merge cu tine.” Și Samuel s-a întors să plece, iar Saul l-a apucat de marginea hainei și a rupt-o. Când a rupt-o, Samuel s-a întors și i-a spus: „Exact cum a fost ruptă haina, Împărăția a fost ruptă din mâinile tale.”

Ce a spus Saul? A spus: „Hei, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și am păcătuit împotriva ta. Dar! Respectă-mă în fața poporului. Onorează-mă în fața poporului.” Chiar și în acel moment de zdrobire, inima lui era mai preocupată de imaginea lui în fața oamenilor. Samuel a mers cu el, dar din acea zi, nu s-a mai întors. S-a rugat pentru el zilnic, până în ziua în care Dumnezeu i-a zis: „Până când te vei mai ruga pentru omul pe care l-am lepădat?”

Dar David a păcătuit și el. A comis adulter, apoi l-a ucis pe bărbat și a ascuns totul, iar Natan a venit și l-a confruntat. Și David a rostit sentința, spunând: „Omul acela trebuie să moară!” Și Natan spune: „Tu ești omul acela!” Și el spune: „Oh, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu!” Și Natan spune: „Domnul te-a iertat.” Care a fost diferența? Nu a fost atât de mult vorba de actul în sine, ci de felul... Biblia spune că David avea inima după inima lui Dumnezeu. Căile lui îl urmau pe Domnul. El a căzut cum ar fi putut cădea orice alt om, dar căile lui erau concentrate cu totul înspre Domnul. Asta e o mare diferență. De aceea mă confrunta Domnul.

El nu confrunta un act, ci confrunta căile mele. Mă chema să părăsesc căile mele și să merg pe ale Lui. Mă gândeam la noastră, la faptul că vedeam oameni mântuiți, biserici plantate, vedeam oameni vindecați și eliberați... Dar Dumnezeu mi-a spus: „Vreau să renunți la căile tale și să vii pe calea Mea.” Asta înseamnă să trăiești prin credință. Vă aduceți aminte când oamenii i-au spus lui Isus: „Ce să facem ca să împlinim lucrările Domnului?” Isus a răspuns: „Aceasta este lucrarea pe care o cere Dumnezeu: să credeți în Cel pe care El l-a trimis.” Când credem în Isus, ce se întâmplă? Credem că viețile noastre sunt inutile, sunt fără speranță, fără sens.

Suntem condamnați la moarte. Renunțăm la viața noastră și o dăm Lui, ca să primim viața Lui. Și din acel moment, vorbim ca Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și nu mai trăiesc eu. Iar viața pe care o trăiesc nu mai este a mea. Viața pe care o trăiesc este din Cristos. Și o

trăiesc în credința în Isus.” Acest lucru îmi cerea Dumnezeu mie să fac: „Nu mai trăi în căile tale omenești. Nu mai trăi prin înțelepciunea ta omenească, prin eforturile tale omenești, prin voința ta omenească. Renunță la toate acestea. Mori față de ele, ca să poți trăi pentru Mine. Îmbracă-te cu viața Mea. Lasă mintea ta să fie convinsă, renunță la viața ta veche, nu mai poți trăi pentru tine însuși.” Știți ce spune Biblia: „Că Duhul Domnului ne strânge: dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit. Și pentru că toți au murit, nu mai pot trăi pentru ei înșiși, ci numai pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei.”

Și spune: „Acum, oricine e în Isus Cristos, e o nouă făptură. Cele vechi s-au dus. Iată, toate lucrurile s-au făcut noi. Și această nouă identitate este de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El însuși și ne-a dat slujba împăcării. Și Tatăl era în Isus Hristos, împăcând lumea cu Sine și ne-a încredințat cuvintele împăcării. De aceea, noi suntem ambasadorii lui Cristos. Și, ca și cum Dumnezeu ar implora lumea prin noi, să ne împăcăm cu El.” El mă chema la o schimbare de identitate, să las căile mele omenești, identitatea mea, abilitatea mea, efortul meu, înțelepciunea mea... să pun jos toate aceste lucruri și să vin să iau acea viață care a venit din cer, a venit în lume, a avut o misiune. Nu a venit să facă bani, nu a venit să-și facă un nume, nu a venit să facă impact prin faima sau prestigiul uman.

A venit pentru o misiune. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. El nu L-a trimis în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” El mă chema să trăiesc viața Lui, identitatea Lui, cauza Lui, misiunea Lui. Să renunț la ambițiile mele, la visurile mele, la dorințele mele, la drepturile mele, ca să le pot lua pe ale Lui. Și să pot revendica moștenirea care este în Numele LUI, identitatea care este în Numele Lui. La asta se referea El când zicea: „Credeți în Acela pe care El L-a trimis. Asta este lucrarea Domnului.” Iar eu niciodată nu am făcut legătură între cele două.

Și în acea zi, Domnul mi-a vorbit. În timp ce ne rugam, m-am rugat și am simțit că m-am rugat destul. Și cu siguranță, El mi-a auzit rugăciunea. Deja m-a iertat. Dar nu am simțit pace, nu am simțit eliberare. Simțeam încă aceeași vinovăție asupra mea. Și am spus: „Doamne, dă-mi un cuvânt ca să-mi mângâi inima. Dă-mi un cuvânt care să aducă din nou bucuria în

inima mea. Te rog.” Sora mea încă plângea și suferea înaintea lui Dumnezeu. Dar eu simțeam că m-am rugat destul. Și fiindcă nu primeam niciun cuvânt pentru mine, am spus așa: „Hai să fac un lucru. Să pun Biblia așa și o voi deschide oriunde îmi cade privirea. Și cuvântul acela voi considera că e cuvântul Lui pentru mine.” Și aici mi-a căzut privirea, de îndată ce am deschis Biblia. Era în Ieremia, capitolul 6, de la versetul 14, până la 15:

“Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicînd: ‚Pace! Pace!` Și totuși nu este pace!

Sunt dați de rușine, căci săvârșesc urâciuni; și totuși nu roșesc, și nu știu de rușine. De aceea vor cădea împreună cu cei ce cad, vor fi răsturnați, când îi voi pedepsi, zice Domnul. `”

Acesta e cuvântul pe care l-am primit. Acesta e cuvântul pe care l-am căutat. Acesta e cuvântul pe care mi-a căzut privirea. Am fost atât de frustrat, încât mi-am luat Biblia și am aruncat-o. Și am început să spun: „Doamne, sunt un păcătos mai mare decât pot înțelege. Nici nu știu cum să mă pocăiesc.” Și am început să strig: „Ai milă de mine! Dă-mi harul pocăinței! Dă-mi harul pocăinței!” În timp ce strigam în felul acesta, am simțit prezența lui Dumnezeu venind asupra mea.

Acuma, când ești predicator, există momente în timpul predicii în care simți că prezența Lui vine peste ta. Exact așa m-am simțit. Și am simțit că... ah, El vine la mine! Dar apoi s-a intensificat, s-a intensificat la nivele pe care nu le-am experimentat niciodată înainte. Și curând inima mea a fost plină de teamă. Simțeam ca o pătură grea de tot care vine peste mine.

Apoi a început să-mi tremure tot trupul, să transpir. Apoi am simțit cum mi se umflă limba în gură. Nu mai îmi puteam folosi limba ca să vorbesc. Parcă era blocată. Am încercat să-mi mișc trupul. Nu-mi puteam mișca nicio parte din trup. Simțeam că eram înăuntrul trupului meu, dar trupul meu nu mai era al meu. Apoi, dintr-odată, o lumină puternică mi-a lovit ochii. Aveam ochii închiși. Eram pe genunchi, cu capul la pământ, dar o lumină puternică m-a lovit. Și mi-am ridicat ochii să încerc să văd ce era acel lucru. Mi-am deschis ochii, dar nu puteam să mă uit în lumină. Era prea strălucitoare, chiar și când mi-am închis ochii.

Mi-a străpuns ochii. Mi-am plecat ochii din nou, tremuram și mă gândeam: „Ce se întâmplă???” Apoi am auzit o voce, adâncă și calmă și mi-a rostit numele de trei ori. Nu puteam să răspund. Nu aveam nicio putere să

răspund. Dar înăuntrul meu spuneam: „Sunt aici.” M-a strigat pe nume – John – de trei ori. Și apoi mi-a spus: „Te-am cunoscut înainte de crearea lumii și te-a ales și te-am pus deoparte ca să-mi slujești ca martor în aceste zile din urmă. Dar vreau să-ți spun că dacă aș fi venit azi să-mi iau Mireasa, tu nu ai fi fost parte din ea. Nu te-aș lua.”

Nu pot descrie șocul care a venit peste mine. Cred că eram în așa un șoc, că nici nu am răspuns. M-a lovit. Și a repetat: „Nu te-aș lua. Fiindcă este scris: El se va arăta celor care îl așteaptă. Tu nu-ți trăiești viața ca o așteptare personală după Mine. Tu permiți să vină în viața ta tot felul de gunoaie. Trăiești ca un om căruia nu-i pasă.”

În acel moment, în inima mea – după cum spuneam, nu puteam vorbi cu gura mea – simțeam că nu mi se poate întâmpla mie una ca asta. Mă gândeam: „Am renunțat la slujba mea, ca să-L slujesc pe Domnul, am renunțat la casa mea, pe care mi-o dăruise tatăl meu, fiindcă am vrut să merg pe câmpul de misiune, am renunțat la asta, am renunțat la aia și... acesta nu poate fi Dumnezeu care-mi spune... că nu m-ar lua.” Toată teologia mea și toate învățăturile mele nu putea accepta așa ceva. Și apoi mi-a spus cuvintele Lui, scrise în cartea 1 Corinteni, capitolul 6. Le-a citat și le-am găsit mai târziu. Nici nu îmi puteam aminti locul exact, dar mai apoi le-am găsit în Biblie. Și spune în versetul 9:

„Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici răpareții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

Și a continuat, spunându-mi: „Viața ta e atât de plină de mizerie. Tu umbli cu o înfățișare exterioară și acoperi alte lucruri în inima ta. Uți că Eu sunt Domnul care cercetează inima. Și tu nu ești pregătit. Nu ești pregătit să te întâlnești cu Mine.” Și a început să-mi spună: „Dacă viața ta e plină de astea și astea și astea și astea, atunci ești tu gata de venirea Mea?” Și în timp ce menționa acele lucruri, eu am putut să spun: „Ok, Doamne, ai milă.” Apoi a menționat un lucru pe care inima mea l-a respins, fiindcă, după înțelegerea mea, eu niciodată nu am ajuns la așa ceva. El a spus: „Dacă viața ta e plină de preacurvie...” Oh, nu! Am spus asta în inima mea. Iar vocea s-a oprit. Și preț de o clipă a fost tăcere.

Și apoi mi-a zis: „Niciun cuvânt strâmb nu iese din gura Mea. Mă faci mincinos? Dar fiindcă nici măcar nu-ți cunoști propria ta inimă, o să ți-o arat Eu. Adu-ți aminte de locul acesta, de ziua aceasta, de ora aceasta.” Și frate și soră, chiar mi-am adus aminte. Practic m-am văzut pe mine înapoi în acel moment, nu ca o amintire, ci ca o realitate. Am fost înapoi în acel moment. M-am văzut stând în taxi, așteptând ca mașina să se umple și apoi m-am uitat afară la o femeie, cu tot felul de gânduri murdare în imaginația mea. Și în momentul în care acele gânduri au venit din nou în mintea mea, am zis: „Oh, Doamne! Am păcătuțit împotriva Ta.”

El a spus: „Nu, nu ai păcătuțit. Trăiești în păcat. Tu trăiești în asta. Trăiești de dimineața până seara cu astfel de gânduri. Chiar și noaptea, în patul tău, te dedai la acest păcat. Cunosc fiecare moment din viața ta privată. Cunosc gândurile tale. Nici măcar nu te temi. Chiar și în biserică, când stai în biserică, cineva urcă pe scenă să Îmi slujească și le dezbraci în pielea goală în imaginația ta. Și îți imaginezi tot felul de lucruri.

Eu sunt Domnul care cercetează inima. Nu ai citit că chiar acela care se uită la o femeie ca să o poftască a comis deja adulter cu ea?” Și prin fața mea au început să treacă imagini din mintea mea. Și nu era ceva despre care aș fi putut spune: „Doamne, am căzut în păcat, Doamne, am fost slab.” Era stilul meu de viață. Era un mod de viață constant. Eram confortabil cu el. Eram confortabil că nimeni altcineva nu putea vedea. Dar Dumnezeu spunea: „Eu văd. Eu sunt Domnul care cercetează inima.” Mi-a fost așa de rușine. Dar apoi a spus: „Și asta nu-i cel mai rău dintre toate. Încă mai trăiești în astea.” Și a început să-mi prezinte lucruri care apar ne semnificative din punct de vedere uman: invidia, manipularea, vorbirea pe la spate ca tu să apari că ești cel mai bun, tu faci cel mai bine, tu predici mai bine, tu faci mai multe miracole, tu ai mai mare unger. Și toată manipularea și autopromovarea.

Toate dușmăniile pe care le păstrăm în inima noastră atunci când altcineva e promovat sau e reunoscut înaintea noastră. Dar felul în care Domnul mi le-a arătat le făcea să pară atât de mizerabile. Atât de mizerabile! Și am plâns și am plâns și la un moment dat eram așa de absorbit în durerea mea, încât El Și-a ridicat vocea și mi-a zis: „Taci și ascultă!” Și am tăcut. Și a continuat, a continuat, a continuat, descoperind tot mai multe lucruri. Până și lucrurile care păreau mici, în acel moment au apărut atât de putrezite. Și mă simțeam de parcă stăteam în fața scaunului judecării.

Totul era scos afară. Și a trebuit să spun: „Oprește-Te! Oprește-Te! Accept totul!” Dar El nu Se oprea. De fapt, la un moment dat, am spus: „Îmi pare rău! Îmi pare rău! Îmi pare rău!” Și El a spus: „Taci!” Și nu vorbeam tare, vorbeam în inima mea. El mi-a zis: „Taci și ascultă!”

Și pe măsură ce continua, mă gândeam: „Cu siguranță că am fost înșelat! Toată vremea asta credeam că Îi slujesc lui Dumnezeu și eram așa de mizerabil pe dinăuntru. Cu siguranță că am fost înșelat. Diavolul m-a făcut prizonier cu mult timp în urmă.” Și în acel moment, m-am gândit la miracolele la care eram martori. M-am gândit la vindecări. M-am gândit la toate acele lucruri minunate. Și dintr-odată, inima mea s-a prăbușit. M-am gândit: „Diavolul m-a înșelat în așa hal, încât m-a folosit să facă minuni falsificate, să facă lucruri despre care credeam că Dumnezeu le face. Și totuși, în tot acest timp, era diavolul.”

Și vocea a tăcut un moment. Și apoi mi-a spus: „De ce îți imaginezi așa ceva?” Și apoi mi-a zis: „Eu nu fac minuni pentru că tu ești vrednic. Fac minuni pentru că Îmi iubesc poporul, înaintea căruia tu stai ca să predici. Dar n-ai citit niciodată că vor veni la Mine în acea zi și vor spune: <În Numele Tău noi am făcut minuni, am scos afară draci și am proorocit.> Și Eu le voi spune: <Plecați de la Mine, voi toți, care lucrați fărădelege. Niciodată nu v-am cunoscut.> Să nu depinzi de miracole ca să-ți evaluezi vrednicia. Vrednicia ta nu stă în semne și minuni și în slujire. Eu fac minuni pentru că îi iubesc pe oameni. Și Numele Meu nu va fi lăsat niciodată fără o mărturie pe Pământ.” El mi-a zis: „Nu ai citit niciodată că fără sfințenie, nimeni nu va vedea pe Dumnezeu?” Nu e vorba de miracole. E vorba de sfințenia care vine de la Dumnezeu. Apoi mi-a spus un pasaj din cartea Evrei. După ce tocmai fusesem mântuit, după două zile după ce m-am întors la Dumnezeu, El mi-a dat acest pasaj: Evrei 1:9.

Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te -a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi. ``

Iar eu erau proaspăt creștin și am avut un vis în care cineva îmi spunea: „Acesta este un dar de la Domnul.” Și mi-a dat o bucată de hârtie pe care era acest verset – în vis. Apoi Domnul Mi-a vorbit în acea vizitare și mi-a zis: „Ai început bine. De ce te-ai întors? Ai început cu ochii la Mine, dar pe măsură ce ai devenit mai familiar, ți-ai mutat privirea la oameni. Nu ai mai căutat aprobarea Mea. Ai început să cauți aprobarea oamenilor. Pentru că

oamenii nu cunosc secretele inimii tale, ei te tot aprobau și îți arătau cât erau de uimiți de viața ta.

Dar ție nu ți-a păsat de Mine. Eu îți cunoșteam inima. Ai început bine. Ce te-a făcut să te întorci? De ce ți-ai luat ochii de la Mine? Vreau să știi că oamenii nu dețin raiul, ci doar Tatăl Meu deține raiul. Iar El va judeca drept ca un Judecător drept. Și va răsplăti fiecăruia după faptele lui." Mi-a dat un pasaj din Apocalipsa 3. În versetul 1 spune:

„Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.

Veghează, și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.

Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.”

El mi-a spus: „M-am uitat la tine de la început până la sfârșit și nu am găsit nimic acceptabil înaintea Tatălui Meu. Îți dau un sfat: Pocăiește-te. Uită de tot ce ți se părea valoros. Renunță la visele tale, renunță la drepturile tale, renunță la tot ce ți se pare valoros și caută Fața Mea. Smerește-te. Vino fără nicio pretenție. Vino fără nimic și smerește-te. Îți spun că este vrednic de laudă să moștenești mântuirea, viața veșnică. E de ajuns. E mai presus de orice alt lucru cu care ai putea să o compari.”

Mi-a vorbit despre acel om care a găsit o comoară pe câmp și a mers și a vândut totul și a venit și a cumpărat terenul. Și apoi a spus: „La asta te chem. Renunță! Renunță! Renunță la tot ce credeai că e prețios! Și apoi vino, ca să pot avea milă de tine. Dacă te pocăiești cu adevărat, te voi aduce înapoi, te voi restaura și te voi face purtătorul meu de cuvânt.” Iar apoi a spus: „Dar ascultă... Prietenii tăi... Am ceva împotriva fiecăruia dintre ei. Spune-le să se pocăiască.” Apoi a zis: „Du-te și spune persoanei acesteia: asta e ceea ce văd în viața ei.” Și mi-a dat detalii. Apoi a zis: „Du-te spune persoanei acesteia: asta e ceea ce văd.” Nu vreau să fac aceste lucruri publice, pentru că ele aparțin unor persoane specifice, dar mi-a vorbit despre opt parteneri și mi-a dat câte un mesaj pentru fiecare, inclusiv pentru sora care era acolo cu mine.

Și m-am întors și i-am chemat pe toți. Era timpul pentru cină. Fuseserăm acolo toată după-amiaza. Ochii îmi erau umflați de la plâns. Toată fața îmi era umflată. I-am chemat pe toți și le-am spus: „Uitați ce mi s-a

întâmplat.” Le-am spus totul referitor la mine. Și apoi am început să le vorbesc la fiecare dintre ei și părea că izbucnise iadul. A fost tânguire, tânguire, tânguire... Au ieșit la iveală secrete despre care ei credeau că nimeni nu mai știe. Și dintr-odată erau confrunțați cu probleme despre care credeau că nimeni nu va afla niciodată. Erau ascunse bine înlăuntrul vieților lor și Dumnezeu le-a pus înaintea lor.

Nimeni nu a luat cina în acea zi. Nimeni nu a avut poftă să mănânce. Nimeni nu a dormit în acea noapte. În acea noapte părea că lumea devenise prea îngustă, prea mică... căutai un loc în care să te rogi și ziceai: „Nu am pace aici.” Mergeai în alt loc și simțeai: „O, Doamne!” Plângeau tare la un moment dat, altădată gemeau, altădată șopteau. Nimeni nu voia să fie în preajma altcuiva. Dacă cineva venea lângă tine, voiai să pleci de acolo. Simțeai că totul era respingător. Pentru prima dată în viața mea am simțit că nu există nimic pe pământul acesta care să fie demn de atenție. Nimic! Nimic! Și plângeam și ziceam: „Doamne, dacă mi-ai mai da încă o șansă, promit să trăiesc pentru Tine și doar pentru Tine.”

Dimineața mi-am luat Biblia și un mic bidon de apă și am zis: „Mă duc în munți. Dacă vrea cineva să vină cu mine, să vină, dar nu vă așteptați să vă slujesc. Eu o să-L caut pe Domnul pentru mine însumi. Dacă vreți să veniți, mergeți să-L căutați pe Dumnezeu pentru voi înșivă.” Așa că câțiva au venit cu mine. Două persoane au rămas cu o sora a noastră care era bolnavă. Așa că am urcat... era un lanț muntos... am urcat cât de sus am putut și am intrat în junglă. Nici măcar nu știam cine deținea terenul. Și am mers pur și simplu acolo. Ne-am găsit un loc și ne-am așezat acolo. Nu aveam nici acoperiș, nici adăpost. Am început să ne rugăm. De dimineața până seara. Și iarăși de dimineața până seara. Ne adunam numai dimineața și întrebam: „A primit cineva un mesaj de la Dumnezeu?” „Nu.” „Ok. Mergeți înapoi și căutați-L pe Domnul.”

Îmi aduc aminte că după două zile de rugăciune non-stop – zi și noapte – eram așa de obosit, eram epuizat. Mi-am pus Biblia ca pernă sub cap ca să dorm și cred că am stat acolo întins timp de cinci minute. Și-i puteam auzi pe ceilalți gemând, alții implorând. Și am zis: „Cine sunt eu să dorm, când alții gem și caută Fața Ta?” A trebuit să mă ridic și să continui să umblu și să zic: „Doamne, ai milă de noi!” În acea zi ne-am adunat toți fără să trebuiască să facem semn nimănui. Ne rugam și a început să plouă. A trebuit să ne ascundem Bibliile și toți plângeam. Plângeam ca niște copii mici, fără cuvinte, numai plâns, plâns, plâns. Și după ce s-a oprit ploaia,

Duhul lui Dumnezeu a venit peste noi. Și Domnul a început să vorbească prin unul din noi.

Și El se adresa tuturor, dar în același timp se adresa fiecăruia în parte și a vorbit despre lucruri foarte adânci, legate de chemarea și destinul fiecăruia dintre noi, aducându-le aminte oamenilor de lucruri care li s-au întâmplat când încă erau copii mici. „Aduceți-vă aminte când vi s-a întâmplat aceste lucruri. Eu eram. Aduceți-vă aminte când vi s-a întâmplat acest lucru. Eu eram.” Și dintr-odată am realizat că probabil am fost mântuiți când eram adulți, dar Dumnezeu ne arăta: „Eu eram cu voi, chiar și atunci când erați copii și creșteți. Aduceți-vă aminte de asta. Eu eram. Aduceți-vă aminte aici. Eu te-am protejat de asta. De ce te-ai întoarce de la Mine?” Și în acea zi, în lacrimi, ne-am rededicat Domnului și am simțit pacea Domnului venind peste noi și bucuria Domnului întorcându-se la noi. Și am început și Îl laudăm pe Domnul și să strigăm către Domnul și să simțim bucuria Domnului cum ne acoperă. Dar Domnul mi-a vorbit și mi-a zis: „Nu te opri din postit. Stai în starea asta. Urmează să-ți vorbesc despre biserica Mea.”

Cam cinci zile mai târziu – obișnuiam să petrec cam șase ore singur pe plantația de banane – într-una din acele zile – eram singur și era în jur de ora 3 după-amiază – mă rugam și stăruiam, mai ales în legătură cu viața mea, fiindcă acel șoc era încă în viața mea. Și în timp ce continuam, dintr-odată am simțit că acea prezență a venit din nou peste mine. Așa cum se întâmplase cu o săptămână în urmă. Și am început să tremur. Eram așa de speriat. Fiindcă nu știam la ce să mă aștept. A continuat să crească și să fi din ce în ce mai intensă și continuam să tremur. Curând nu mai puteam să-mi mișc corpul. Nu mai puteam vorbi. Parcă tot trupul îmi era paralizat. De data aceasta nu am văzut lumina. Dar stăteam acolo și tremuram și în duhul meu mă închinam și mă închinam și ziceam: „Doamne, ai milă de mine.” Apoi... am simțit că cineva aproape de mine a scos un suspin foarte, foarte adânc. Apoi a vorbit. Și a început cu Isaia 1:2.

*Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul vorbește: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.``
Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiri, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele...”*

Așa a început. Când a sfârșit acele cuvinte, s-a oprit. Nu eram sigur la început, dar am simțit că cineva plângea. Și apoi a început să vorbească, spunând: „Îți voi spune despre poporul Meu, despre biserica Mea.” Și a început să vorbească despre Biserică. Și vorbea despre cum El a plătit prețul întreg, cum El a fost jertfa noastră de ispășire, cum a plătit totul și cum noi suntem eliberați, cum ar trebui să trăim o viață complet liberă, răscumpărată și împlinită. „Dar poporul Meu... poporul Meu s-a întors de la asta. Poporul Meu a ales să meargă înapoi și să trăiască din nou viețile lor omenești, prin efort omenești, dorințe omenești, înțelepciune omenească și voință omenească.”

Și a continuat să descrie lucrurile pe care noi le facem în Numele Lui, dar după căile noastre și prin eforturile noastre. Și a spus: „Slujitorii Mei, predicatorii Cuvântului și-au vândut sufletul pentru lucruri lumesti, așa că ei vorbesc dintr-un duh lumesc și îi consolează pe oameni în pacatul lor, în loc să cheme pe poporul Meu înapoi la Mine. Ei le spun: <E ok. E ok să trăiești în felul în care trăiești.>” Și mi-a spus: „Mulți dintre oamenii Mei nu cunosc bucuria iertării, fiindcă nu au fost conduși niciodată cu adevărat într-o pocăință adâncă și predare completă Mie. Li s-a spus că e ok să trăiască după voia lor proprie și să facă tot ce vor. Și inima Mea suferă, pentru că văd ce face dușmanul cu ei.” A citat din Isaia 1:5, care spune:

*“Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău?
Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte!*

Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn”

Mi-a zis: „Poporul Meu trăiește într-o rană deschisă. Sunt atât de multe răni, atâta amărăciune și de aceea recurg la tertipuri unii împotriva altora. Oamenii trăiesc în egoism, din cauza durerii din viețile lor. Și Mă doare, pentru că vindecarea Mea e completă, rănilor Mele sunt în stare să vindece. Dar poporul Meu s-au mulțumit să trăiască în rănilor lor, în amărăciunea lor, în lipsa lor de speranță și li s-a spus că asta e totul. La asta se reduce mântuirea. Vezi, Eu am plătit pentru tot. E o lucrare terminată. Dar ei au ales să trăiască sub nivelul ei.”

Și a continuat să spună: „Dar inima Mea e îndurerată, fiindcă ziua Domnului e aproape. Vine ziua!” Și a început să descrie ziua: „E o zi de agonie. E o zi de tânguire. E o zi pe care nu o poate suporta niciun om.” De

dragul timpului vreau să folosesc niște versete și să definesc acea zi. Când Domnul a început să vorbească despre acea zi – nici nu știu cum să descriu asta – auzeam vocea cuiva care vorbește, dar apoi auzeam o voce care câteodată vorbea și altădată plângea. Și zicea: „Vine ziua și inima Mea plânge pentru poporul Meu. Fiindcă poporul Meu nu e gata. Poporul Meu nu e nici măcar aproape de a fi gata. Și Mi se rupe inima pentru ei. Eu am făcut totul ca să-i eliberez. Eu am făcut totul. Nu au nevoie de nimic altceva, decât de ceea ce a fost făcut deja.”

Vă rog întoarceți cu mine la Țefania 1:10-18:

„În ziua aceea, zice Domnul, se vor auzi strigăte de jale la poarta peștilor, urlete în cealaltă mahala a cetății, și un mare prăpăd de dealuri.

Văitați-vă locuitori din Macteș. Căci toți cei ce fac negoț sînt nimiciți, toți cei încărcăți cu argint sînt nimiciți cu desăvîrșire.

În vremea aceea, voi scormoni Ierusalimul cu felinare, și voi pedepsi pe toți oamenii cari se bizuiesc pe drojdiile lor, și zic în inima lor: „Domnul nu va face nici bine nici rău!”

Averile lor vor fi de jaf, și casele lor vor fi pustiite; vor zidi case și nu le vor locui, vor sădi vii, și nu vor bea vin din ele.``

Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar.

Ziua aceea este o zi de mînie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întunerec și negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsuna trîmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte.

Atunci voi pune pe oameni la strîmtoare, și vor bîjbăi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sîngele ca praful, și carnea ca gunoiul!

Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să -i izbăvească, în ziua mîniei Domnului; ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării.”

Aceasta este doar una dintre descrierile Zilei Domnului. Când El îmi descria, câteodată aveam viziuni. Vocea îmi vorbea, dar vedeam și viziuni.

Am văzut o persoană care spunea că timpul e aproape. Când Domnul vorbește despre Ziua Domnului, vorbește despre acea zi finală de judecată, de reglare a conturilor, în care îi va răsplăti fiecăruia după ce a făcut. Dar ziua Domnului nu se limitează la asta. Ziua Domnului este, în același timp, chiar ziua cea din urmă după care vine sfârșitul. Și nu știu cât poate dura acea perioadă: ar putea fi ani, ar putea fi câteva decenii. Dar El spunea: „Vremurile de pe urmă, acele zile de pe urmă vor veni cu multe încercări, majoritatea dintre ele vor veni urmând problema banilor, urmând materialismul, și întreaga chestiune a supraviețuirii.” Și a spus: „Dacă poporul Meu nu își va pune întreaga lor încredere în Mine, dacă nu se vor abandona complet Mie, nu vor putea suporta încercările din zilele de pe urmă.

Se vor compromite, vor ceda presiunilor, în special presiunilor financiare. Va fi multă trădare, atât în lume, cât și în biserică și în familii. Și va fi foarte multă presiune la care nu va putea rezista nicio ființă umană. De aceea sufăr și Mă doare pe dinăuntru. Sunt poporul Meu și îi iubesc. Și nu pot să stau numai pe margine și să Mă uit cum dușmanul îi asediază în felul acesta.” Și a continuat descriind – dacă citiți 1 Tesaloniceni 5, unde spune din nou în Noul Testament: „Când vor zice: „Pace și liniște!`` atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei; și nu va fi chip de scăpare.” Dar apoi spune: „Dar voi nu sunteți copii ai întunericului, voi ați fost chemați la viața veșnică și ați fost chemați la o speranță veșnică.” Și a spus: „Totul a fost făcut. Totul a fost plătit. De ce te-ai pune într-o poziție în care să te compromiți, în care să fii stăpânit?”

Vă aduceți aminte ce scrie în Biblie. Isus Cristos a venit la Ioan Apostolul, în Apocalipsa capitolul 2 și 3 și i-a dat mesaje către biserici și în fiecare dintre acele mesaje spune: „Celui care va birui îi voi da asta...”

Și Domnul mi-a zis: „Biruința trebuie obținută, trebuie să stai tare pe poziții. Și când totul a trecut, tu să rămâi în picioare. Oamenii au nevoie să se trezească.” Treziți-vă și pășiți în moștenirea deplină a ceea ce a fost făcut la cruce. Există putere în cruce. Există putere în sânge, în Numele Lui ca să ne ajute să biruim. Nu e nevoie să stăm în picioare prin propriile noastre puteri, înțelepciune și efort. Dar atâta timp cât încerci să trăiești viața asta prin înțelepciunea ta, puterea și eforturile tale, prin căile tale omenești, vei fi stors. Ne vom compromite, vom fi apucați de frică. Unul dintre duhurile timpurilor din urmă de care vorbea Isus Însuși... Oamenii vor leșina de frică, frică și confuzie. Și continuă și spune: „În acea zi toate lucrurile ascunse din inima oamenilor vor fi descoperite.”

Și apoi mi-a spus: „Ai văzut cum au ieșit la iveală secretele vieților lor? Exact asta se va întâmpla. Orice lucru secret va fi scos la iveală.” Și mi-a spus: „De aceea M-am arătat ție, ca să te fac un martor și o voce pentru națiuni. Du-te la națiuni, la poporul Meu, care sunt chemați după numele Meu și spune-le: <Pocăiți-vă și întoarceți-vă. Veniți înapoi la Domnul care a murit și a înviat. Părăsiți căile voastre omenești și predați-vă complet Lui.>”

El a vorbit atunci ceva ce ne-a vorbit din nou în ultimele câteva luni: despre a fi roditor și a nu fi roditor. Atât de multe lucruri se fac în biserică în Numele Domnului care sunt lipsite de roade. Atât de mult efort, atât de multă investiție și foarte puține roade. Asta e doar fiindcă toate se fac prin eforturi omenești și după căi omenești. El a zis: „Puterea mea e suficientă. Duhul Meu e suficient. Cel mai mare păcat pe care l-au făcut poporul Meu, cel mai dureros dintre toate e că L-au respins pe Duhul Meu și și-au creat propriile lor experiențe pe care le-au numit Duhul Sfânt. Și-au creat propriile senzații și și-au creat impresii pe carele numesc Duhul Meu.” Și a spus: „Aceasta e cea mai mare durere a vieții Mele. Știu că în puterea ta nu poți umbla pe această cale, de aceea ți-am trimis un ajutor, Darul Tatălui. Când Îi întorci spatele, întorci spatele speranței.” Ieremia, capitolul 2, versetul 13:

„Este Israel un rob cumpărat, sau fiu de rob născut în casă?` ,Atunci pentru ce a ajuns de pradă?`

„Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, cari nu țin apă.`

Practic, asta e ceea ce spune Domnul Bisericii. E normal ca Biserica să fie sclava puterilor lumii, a puterilor diavolului, a puterilor păcatului și ale firii pământești? Nu am fost noi răscumparați? Nu a plătit El prețul? Nu ne-a dat El puterea Duhului Sfânt, ca să ne ajute să biruim? Atunci de ce am ajuns de jaf? Tot ce ne cheamă Dumnezeu să facem nu se referă neapărat să ne pocăim de fapte sau de actele greșite. Ci El spune: „Lasă căile tale omenești și vino la Mine. Ia viața Mea. E gratuită.

Trăiește în căile Mele. Trăiește ca unul care a încetat să mai trăiască pentru el însuși și acum trăiește pentru Cel care a murit și a înviat pentru El. Adoptă viața care a fost trimisă din cer pe pământ cu o misiune.” E a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” Și spune clar: „Nu mai putem trăi pentru noi înșine, ci să trăim pentru Cel care a murit și

a înviat pentru noi.” Frate și sora, nu există niciun efort uman care va putea vreodată îndeplini standardele Domnului.

Nu. Nici măcar cel mai sincer efort. Și când ne predăm și umblăm în acea dragoste de legământ a lui Dumnezeu, El face în noi nespus și negrăit de mult, cu mult mai mult decât ce putem noi cere sau chiar imagina. El ne face să biruim dincolo de imaginația noastră. Acolo unde am eșua și ne-am întoarce înapoi – dacă inima e dedicată și spui: „Doamne, sunt complet al tău, viața mea nu mai e a mea, viața mea îți aparține lui Cristos. Nu voi trăi pentru niciun alt scop decât pentru scopurile lui Dumnezeu. Și nu voi trăi după nicio altă lege în afară de legea dragostei, a dragostei necondiționate” - dacă ne dedicăm la așa ceva și murim față de orice alt considerent, Dumnezeu ne susține chiar și în slăbiciunile noastre.

Acolo unde inima noastră ar da greș, acolo unde speranța noastră în noi înșine ar da greș, unde credem că nu putem reuși, harul ne înfășoară și cumva ajungem să fim reenergizați, credința noastră reînnoită. Ne uităm înapoi și știm: „Dacă ar fi fost propria mea putere, decizia mea, știu că aș fi căzut acolo, dar într-un anume fel, mâinile Lui m-au susținut și m-au scos de acolo cu bine. M-au susținut.”

Domnul mi-a spus: „Una dintre cele mai mari, cele mai mari ispite din zilele din urmă va fi duhul imoralității.” Dușmanul știe asta. Orice alt păcat – puteți citi asta în 1 Corinteni 6 – orice alt păcat făcut de oameni este în afara trupului lor, dar păcatul curviei și al adulterului este înăuntrul corpului. Te face una cu cel cu care comiți adulterul și distruge, corupe și murdărește templul Domnului. Dar în zilele din urmă, acest păcat va pătrunde ca o furtună, va trece prin toate națiunile și va deveni din ce în ce mai acceptat până și în biserică. Imoralitatea, perversiunile și tot felul de păcate sexuale. El mi-a spus: „Avertizează poporul Meu. Avertizează poporul Meu: fugiți de rău, fugiți de răutate.”

Voi citi acest ultim pasaj - Țefania capitolul 2:1-3:

„Veniți-vă în fire, și cercetați-vă, neam fără rușine, până nu se împlinește hotărârea-ca pleava trece vremea-până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.”

Preaiubiților, timpul este scurt. Cel care vine, vine curând și ne cheamă la El. Îmi aduc aminte că El mi-a spus că ziua aceea nu e o zi de bucurie nici măcar pentru El. El zicea: „Inima Mi se rupe când Mă gândesc la poporul Meu care va fi smuls în acea zi. De aceea strig: <Întoarceți-vă la Mine.> De aceea te trimit pe tine. Nu judeca poporul Meu. Nu-i condamna. Spune-i că nu-i condamn, ci îi chem să se întoarcă la Mine.” Fugiți de mânia care vine în ziua Domnului. Fugiți de puterile întunericului, care caută să pună stăpânire pe voi. Fugiți de voi înșivă. Fugiți! Este refugiu în Numele Domnului. Numele Domnului este un turn tare. Cei neprihăniți fug la el și sunt scăpați.

Vreau să mă rog ca Dumnezeu să aducă revelație în inimile voastre. Preiubiților, există o responsabilitate de a birui. El spune: „Celui ce va birui îi voi da să șadă pe tronul Meu, la fel cum Eu am biruit și am șezut pe tronul Tatălui Meu.” Vreau să vă rog un lucru. Nu știu ce ați luat din această mărturie. Dar știu un lucru: că există un destin în viața voastră. Nu sunteți un accident pe pământ. Nu sunteți aici doar ca să mergeți împreună cu mulțimea. Există un destin dinainte ca tu să te naști. Înainte să fii în pântecul mamei tale, El te cunoștea. Dinainte de a te naște, El te-a pus deoparte. Există un destin, există un scop de îndeplinit în anii care rămân în viața voastră. Dacă puteți spune ca Pavel: „Tot ce era de preț pentru mine am considerat o pierdere și le-am considerat o pierdere, ca să-L urmez pe El, ca să-L câștig pe El, ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă asemăn cu El până la moarte.”

Când vii în acel loc al abandonării de sine, când spui: „Doamne, restul vieții mele este pentru un singur lucru: să apuc ceea ce m-a apucat pe mine. Vreau să apuc ceea ce m-a apucat pe mine. Iartă-mă pentru trecut. Îți mulțumesc că nu mă condamni. Dar astăzi mă întorc. Renunț la viața mea omenească, la înțelepciunea mea omenească, la strădaniile mele omenești, la eforturile mele. Aleg să trăiesc în viața lui Cristos. Aleg să trăiesc în credința că eu sunt mort, iar El e viu.” Dacă vă simțiți așa astăzi, vă rog să vă ridicați în picioare.

Vă rog să veniți înaintea Domnului cu umilință și spuneți-I: „Doamne, Îți mulțumesc că mi-ai dat oportunitatea ca urechile mele să audă astăzi. Îți mulțumesc că Îți pasă să ajungi până la mine, indiferent care ar fi circumstanțele.” Și vă rog să vă ridicați mâinile spre Tatăl și vărsați-vă inima înaintea Lui. Vorbiți cu El cum ar vorbi un copil cu tatăl lui. Deschideți-vă inima și spuneți-I: „Doamne, sunt aici, eu sunt copilul Tău,

răscumpărat cu sângele, cu mila Răscumpărătorului meu Isus Cristos. Vin pentru că Tu mă iubești. Vin pentru că Ție Îți pasă de Mine. Eu nu Te cunoașteam, dar tu mă cunoașteai. Eu nu Te căutam, dar Tu m-ai căutat. Când eu eram încă un dușman, Tu Ți-ai dat viața, Doamne Isuse. Tu ai murit pentru mine pe când încă nici nu știam că Tu mă iubești.”

Ridicați-vă mâinile și inimile spre Tatăl și începeți să Îl chemați pe Cel care vă iubește, chemați-L pe Cel Căruia Îi pasă de voi, chemați-L pe Cel care spune: „Nu-Mi pasă de ce s-a întâmplat în trecut, poți fi schimbat, poți fi răscumpărat, poți fi restaurat, poți fi reînnoit în Numele Lui Isus.” Doamne, Tată, în puterea Duhului Sfânt, chemăm Numele Tău sfânt chiar acum, chemăm Numele Tău în Numele lui Isus Cristos. Lasă ca sângele Fiului Tău să curgă peste noi și adu curățire, adu curățire, adu curățire peste noi.

Biblia spune că ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin mărturisirea gurii lor. Doamne, Tată, fă ca fiecare jug al dușmanului, orice plan rău prin care dușmanul a încercat să ne facă să trăim după căile noastre, să ne împiedice de la a fi roditori, roditori la maxim, să fie rupt azi, în Numele lui Isus, în Numele lui Isus, Amin. Vărsați-vă inimile, vărsați-vă inimile și începeți să-L chemați. Doar începeți să-L chemați. Eu cred că harul este aici ca să rupă orice jug pe care dușmanul l-a adăugat peste viața voastră, orice poveri, orice voal pe care l-a adus.

Este har și este har suficient să ne elibereze. În Numele lui Isus. Îți mulțumesc, Doamne. Dragă Duhule Sfinte, ne rugăm chiar acum pentru puterea de restaurare care vine de la Tine, Doamne. Tu ești ajutorul nostru, Tu ești Învățătorul nostru, Avocatul nostru. Fără Tine nu putem face nimic. Iartă-ne că ne-am întors de la Tine, ne-am întors de la izvorul apelor vii, ne-am întors la puțuri care nu pot ține apă. Iartă-ne, Împărat al Împăraților, o, Doamne, că am creat experiențe și le-am numit Duhul lui Dumnezeu. Tată, când Tu ne-ai dat Duhul Tău, El e disponibil chiar și acum. Mă rog, în Numele lui Isus, să vii. Vino, Duhule Sfinte. Vino, Duhule Sfinte. Vino cu puterea Ta de restaurare.”